

CATALVNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

TELEFON 1114

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

L'opinió dorm

L'article 29

L'aplicació de l'article 29 de la llei electoral ha donat lloc a la proclamació de cent quaranta sis Diputats a Corts. I dita xifra és més extensa si es té en compte que en molts districtes no tingué lloc l'aplicació de dit article perquè els primistes o *chantagistes* de sempre ho impediren cercant una propina que per diverses causes no pogueren obtenir. De no ésser així, l'aplicació de l'article 29 hauria portat al Congrés uns doscents Diputats, és a dir, quasi bé la meitat dels seus components.

Aquest fet no pot ésser resultat més que de dues coses: o d'un moviment d'opinió que trasbalsi el cos electoral d'Espanya de banda a banda, moviment que enlloc es nota, o d'una indiferència que quasi arriba als límits de la mort en l'opinió de la terra. Lo primer és evident que no existeix; un poble que soporta la tragèdia del Marroc (tragèdia de la desorganització, de l'impotència de tota corrupció) pacientment i sense immutar-se gaire; que es resigna a augments de millions i millions per a personal burocràtic mentre a ell li fan creixer en un cinquanta per cent les contribucions; que passa sense escoles i sense mestres, etc., no es pot considerar com un poble sotmogut per corrents d'opinió de cap mena. I si això és així, és evident que aquesta atonia que suposa l'aplicació en la meitat del Congrés de l'article 29, ho és del cos electoral que mira amb indiferència tot el que al voltant d'ell fan els polítics sense que li interessi la seva gestió.

Per això entenem que el fet dels doscents Diputats per l'article 29, en la qual cosa hi tenen molt que veure els contubernis, pactes i presions del Govern, no pot satisfer a aquest. O el poble dorm per a no despertar; o el poble dorm per a despertar a una realitat tràgica que ho serà per a tots però especialment per als qui menen la nau de l'Estat pels tristos viarans que ens porten a la perdició en tots els ordres; i llavors si que haurà arribat l'hora de les responsabilitats efectives substituint el lloc a la comèdia actual de les responsabilitats de llautó.

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Cal parlar d'eleccions.

L'article 29, que es la porta falsa electoral, ha fet miracles aquesta vegada. Més d'un terç del nombre de futurs diputats s'han entafurat per aquesta porta al Congrés. Un clam general d'indignació s'ha alçat d'aquells que encara prenen seriosament aquesta funció política a mans de Governos com el que patim, en veure falsejats els drets primordials de sobirania; però la massa general ha fet la rialleta, com aquell que està en el secret d'aquesta maniobra.

Gràcies a ella seran diputats tots els fills, gendres, cunyats passants i escriptors, dels personatges polítics dels partits turnants. "Avui per tu, demà per mi"...

Després de les barrabassades que ha fet el Govern per a preparar-se el tinglado electoral, i davant d'aquest primer resultat de les seves maniobres, ja pot suposar-se ço que seran les eleccions del diumenge i les Corts conseqüents.

Amb una altra empena de sinceritat electoral com aquesta del diumenge passat, l'article 29 aranjà en el pervindre aquest gran afer de les eleccions, que es convertirà en un joc de baraters...

En Lerroux amenitzà la diada electoral del diumenge amb un altre discurs dels seus, anunciant-se com el redemptor polític d'Espanya.

En Lerroux no necessita padrina. Fa com aquells odontòlegs ambulants que ells mateixos es fan la propaganda. És divertit aquest home.

En Prieto, amb tota la seva democràcia, també s'ha entafurat al Congrés per la porta falsa de l'article 29. La plutocràcia bilbaïna ha permès aquest entafurament en agraïment de l'alta protecció obtinguda per als seus negocis, dels governs de la Monarquia.

Hi ha favors que es paguen i es cobren així...

L'aristocràcia madrilenya es mostrà indignada d'aquest cas de Bilbao. De majors en veuran si l'Estat espanyol va rodolant per les pendents d'En Pedregal, de l'*Heterodoxo* i de l'Alba.

S'anuncia un viatge diplomàtic de don Alfons a Londres per la qüestió de Tànger i per la política francesa en el Marroc, on protegeix de tal manera a Abd-El-Krim, que aquest, resulta invencible. Així ens torna França els obsequis rebuts d'Espanya en la Guerra Gran. Anem a dir que hi ha coses que no mereixen altres tornes...

La pau que ens ofereix el Krim sembla que és un poc massa dura. Si és veritat ço que va dir el passat ministre de Finances (que els pre-

soners del Krim costaren a Espanya més de cent milions de pessetes), figurin-se quant costarà aquesta pau, si algun dia arriba.

ESPANYA ENFORA

Ja tenim altra volta oberta la Conferència de Lausana. Els turcs hi han anat amb una pila de reserves mentals i vocals que condemnin la Conferència a l'esterilitat. Demés, el generalíssim turc ha adreçat als seus soldats una proclama fortament bel·licosa pel cas que ara fracassi novament la Conferència.

Per la part del Rhin les noves no són tan guerrerres. El discurs de lord Curzon, fruit de l'ambaixada de M. Poincaré a Londres, ha donat peu a Alemanya per a que sense cap humiliació pugui situar-se en condicions de negociar novament amb França, i a aquesta el medi natural de sortir-se del fangar del Ruhr, on els perills de tota mena augmenten cada dia.

Els Estats Units ja van deixant el paper d'espectadors en aquests afers d'Europa, però si ho van fent com acaben de fer-ho a Turquia, — escamotejant a França i a Anglaterra els més suculents negocis, ja poden retirar-se, perquè no faran més que mal i embullar la troca.

Mussolini no s'ha donat per satisfet de les disculpes i explicacions dels populistes i ha acceptat la dimissió dels seus representants.

Tanmateix n'ha fet un gra massa el P. P. I. amb tants d'acataments i humiliacions al dictador d'Itàlia. El P. P. I. és una veritable i formidable força política-social amb la qual tindrà forçosament de comptar el popular polític italià.

Els nous pressupostos anglesos han produït una mundial admiració. Tanquen amb *superàvit* i rebaixen els impostos!!

Austria Seipel i els seus, reelegits, continuen fent miracles en el ressorgiment d'aquella decandida nació.

De Rumania desmenteixen, esfereïts, les noves sobre expulsions d'Ordres religiosos.

Més val així, i que perduri el seny i la prudència.

A Rússia sembla que els comunistes moderats han aconseguit, esporuguits per les protestes de tot el món civilitzat, posar aturador als instints sanguinaris dels seus camarades. Però les víctimes encara cauen diàriament a centenars.

Amb tota raó pregunta un col·lega: a on està la consciència d'Europa i l'instint de conservació de les nacions civilitzades davant d'una cas com aquest?

Segueix la farsa

La campanya contra el terrorisme

La campanya que està fent "Solidaridad Obrera" contra el terrorisme subleva i indigna. Els sindicalistes revolucionaris han predicat sempre les doctrines més destructores i alguns d'ells s'han declarat públicament partidaris de l'acció directa, i ara ens volen fer creure que no han tingut mai participació en els actes de selvatgeisme que s'han comès a Barcelona. Podran enganyar els babaus d'altres terres que no els coneixen, però a nosaltres no. Que significa aquesta campanya sorollosa contra el terrorisme? Perquè els elements radicals celebren públiques reunions condemnant els atemptats? Quin fi persegueix la maçoneria en condemnar les violències sindicalistes? Es que és vol fer creure que són els catòlics els autors dels atemptats? Ah! ben clarament ho diuen les proclames que s'han repartit arreu de la ciutat! Els responsables dels fets que subleven les consciències honrades no són els sindicalistes, sinó els *reaccionaris* que *persegueixen els homes lliberals*. S'han vist un cinisme més gran? Quina autoritat té la maçoneria que ha actuat sempre en les tenebres i adopta quan li convé els procediments que tothom coneix, per a protestar dels atemptats terroristes?

Els únics que podem protestar som nosaltres que actuem sempre de cara a la llum i no tenim cap fet vergonyós en la nostra història. Els catòlics tenim autoritat per a demanar en nom de la civilització cristiana que acabin d'una vegada els atemptats socials.

Es necessari que acabi aquesta farsa. Els atemptats no es combaten fent una apel·lació a l'Europa lliberal, sinó llençant les armes homicides. Mentre caiguin noves víctimes és irrisori que facin campanyes contra el terrorisme els que mai s'han distingit pel seu amor al proïsme.

Diuen que coneixen els noms dels pistolers i dels *personatges* que els fan actuar, però mai s'atreveixen a publicar-los. Es endebades, *compañero* Pestaña, que volgueu difamar-nos amb insidies.

La calúnnia és com l'aigua, quan no troba pols no taca.

El sufragi i l'opinió

Si hem de pecar de sincers, direm que situats dintre l'Estat espanyol, no ens preocupa gens ni mica que el sufragi prengui una de les determinades formes en que el classifiquen els tractadistes de Dret polític, perquè per dessorre de les teories i els procediments surarà per ara, l'esperit martingalista de *Pablillos, Rinconete y Cortadillo*.

Que en treuriem de que en un obrir i clucar d'ulls les representacions parlamentàries fossin proporcionals? La proporcionalitat seria directa als ressorts de Govern i als migrats interessos privats que es fan públics.

Anirien, tal volta, uns quants diputats més al Congrés, plens de bona fe, a esgargamellar-se i els escoltarien com qui sent ploure. Un amic nostre, honorabilíssim representant del poble, ens deia, ple de defallença espiritual i fastic estomacal, que al Parlament, ja es pot parlar del que es vulgui, no més es presta atenció quan se tracta d'un orador de l'espècie dels *grandiloquents* (segons Lineus), o quan s'entaula un debat, con-

seqüència del qual, pot esdevenir una crisi. Resum: o l'espectacle o el bullidor de l'olla.

Malgrat tot això, però, nosaltres no defugim els períodes electorals, i no ho fem per la propaganda a que es presten.

A les altres èpoques de l'any l'espandiment d'ideariums es troba prou contret; quan arriben les eleccions es fa necessari.

I és aquest l'únic fruit positiu que se'n treu, per dessorre de totes les concupiscències humanals: Formar opinió.

Els mateixos homes que al contacte amb la realitat, delinqueixen; i que volen l'acta, tal volta per poder delinquir, es veuen obligats a fer professions de fe concretes d'ideals.

Si el poble adquirís un fort criteri, i s'amarrés d'espiritualitat, i s'eduqués políticament, que voldria dir ciutadanament, llavors àdhuc seriem defensors del sufragi universal.

JULI VILA

Del moment

LES RESPONSABILITATS

Constitueixen el tema de moda. No hi ha discurs polític pronunciat des del govern o des de l'oposició on l'assumpte de les responsabilitats no hi surti en primera fila i com una de les qüestions que més apassionen als espanyols.

I amb tot, posant-nos la mà al pit, hi ha qui sincerament cregui que dites responsabilitats es faràn efectives?; hi ha qui, polític o simple ciutadà, dubti a hores d'ara que el de les responsabilitats és un de tans tòpics de la nostra política i que no ha de tenir més transcendència que la de matisar uns quants discursos o una que altra intervenció parlamentària?

Ja comença la qüestió per ésser mal plantejada per la major part dels polítics. Uns, criden tot el dia que les responsabilitats pel desastre del Marroc han d'exigir-se implacablement, sense atenuacions, i al concretar les sancions les redueixen a una estigmatització parlamentària, a un senzill vot de censura del Congrés, sanció que en un país com el nostre on tota sensibilitat política s'ha perdut, equival a perdre el temps. Altres, pel contrari, entenen que l'exigir responsabilitats equival a imitar l'exemple dels polítics anti-constantinians de Grècia i desitgen passar-ho tot a sang i a foc, sense tenir en compte que el no limitar la responsabilitat equival a no fer-la efectiva, ja que tota responsabilitat deu ésser com més concreta millor. I altres, finalment, entenen que hi ha responsabilitats, però que dintre de nostres lleis no poden les mateixes fer-se efectives per manca de preceptes adequats al cas.

I la tristesa més gran envaeix l'ànim de l'observador sincer al notar com d'aquestes posicions no n'hi ha cap de sincera. En efecte: uns saben que un vot de censura no s'ha de acordar, i si s'acorda ha de deixar tranquil·lissims als censurats; altres saben que l'extensió de la responsabilitat equival a fer a tothom responsable precisament per a no fer-ho a ningú; i els altres no ignoren que quan responsabilitats eminents han d'exigir-se no manquen mai textos legals per apoiar-les, ja que es sempre preferible això a una revolució en que els textos legals acabin tots d'un cop. Es a dir, tots estan plenament convençuts que de la campanya no ha de sortir-ne res concret, i amb tot, continuen la mateixa en tons càlids i vibrants.

Però si tots estem conformes en que la campanya no ha de sortir del terreny verbalista, al

menys sapiguéssim, poguéssim arribar a entreveure que la mateixa ha de servir per a que la previsió sigui més gran pel dia de demà.

Perquè indubtablement es molt curiós el fet que els nostres polítics es preocupin d'exigir responsabilitats pels desastres anteriors, i en canvi no forcin el Govern a traçar un pla definitiu en el tristíssim assumpte del Marroc, no l'obliguin a repatriar la major part de l'exèrcit que allà s'està inactiu i amb totes les tares i males conseqüències que la inactivitat comporta, que no esmercin la seva eloqüència en fer veure una solució clara d'un afer com aquell en el qual l'opinió pública no hi ha vist mai clar ni per aproximació.

El poble és generós i fàcil de perdonar. I encara que el desastre de Juliol fou enorme, dels que taquen de sang i de vergonya les planes de l'història, el poble sabria perdonar si es notava l'esmena per alguna banda, si s'entreveia la llum on ara no hi ha més que tenebres.

Però lo trist, lo enormement tràgic és que amb tant i tant parlar de responsabilitats, ni aquestes seràn exigides ni's donarà solució clara als problemes pendents al Marroc preocupats tots els polítics com estan amb aquelles. I un desastre nou espera, potser darrera la porta, i un nou Annual potser tornarà si segueix la política d'imprevisió i de verbalismes respecte el problema del Marroc (com respecte a tots els altres que jauen damunt d'aquesta infortunada terra).

I llavors tindran noves responsabilitats per a sumar en aquestes d'ara, i llavors ja no seran possibles més que un de dos camins: el de la revolució, o el d'una mort lenta perquè ja no quedin ni forces per a la primera.

JOSEP M. GICH

ACABA DE SORTIR

El Sindicat i el Casino

Conferència per R. RUCABADO

Publicació de ACCIÓ POPULAR

Fascicle de 24 pàgines amb coberta a dues tintes:

Preu ptes. 0'50

Pot demanar-se a aquesta administració,

Carrer Més Baix de St. Pere, 1, 3 i 5, pral.

Davant el Primer de Maig

Lletra al President del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria

Benvolgut company:

Per dues vegades damunt de la revista *Acció*, portaveu del Centre (núms. de maig i d'abril) s'és proclamat que els dependents del comerç havien de celebrar i celebrarien la festa del 1er de maig, dita del Treball. Aqueixa diada s'ha de commemorar en sentit, dieu, d'"afirmació obrerista", per a "sumar-nos als corrents de renovació social que agiten les masses productores", per a "demostrar a tothom la nostra idealitat de redempció", etc., tòpics tots prou coneguts i usats per a que s'evidencii de seguida la seva filiació derivada del principi de la lluita de classes.

Com a soci del Centre, i com a dependent del comerç que sóc, dec elevar davant vostre la meua protesta tant respectuosa com enèrgica, per la invasió que aquesta propaganda socialista representa en el terreny de la consciència religiosa de molts socis, o almenys de la meua. La literatura marxista que a tot drap d'un quant temps ençà el Centre empra en periòdics i proclames, topa — tal volta sense deliberat propòsit per part d'alguns — però topa de fet, amb la fe catòlica de molts membres, o almenys amb la meua.

Es impossible la coexistència en un mateix individu, de l'espiritualisme cristià i del materialisme històric generador de les idees que actualment nodreixen els escrits d'aqueixa entitat. La festa — o per més exactament parlar — la *vaga* del 1er de maig, oi més amb l'expressa significació que li volem dar, representa l'exaltació d'una doctrina revolucionària, a la qual no m'és lícit adherir-me.

La qüestió és prou important perquè si no volem admetre aquesta lletra pública de soci a president, valgui com endreçada per un dependent, al Cap de la més prestigiosa associació professional de Barcelona i Catalunya. Ja compendreu que m'excusi ara d'argumentar les diver-

gències fonamentals que em separen de vosaltres en la qüestió present: massa pregones i vastes per a que càpiga. ni un intent d'explanació dins els curts límits d'una lletra. Altrament, temps fa que exposo en aquest i altres llocs el meu pensar i sentir, i seguiré explicant-me, si Déu vol. Però és el cas que dintre de molts pocs dies, la *mobilització* que demaneu, haurà passat de l'esfera de les paraules a la dels actes, tota vegada que volem que els dependents suspenguin la feina en aquella data tan pròxima.

Aqueixa suspensió del treball el 1er de maig representa l'acceptació de l'ideari socialista, si no és també la de l'ideari dels qui han estat sempre els apòstols més inflamats d'aquella festa: els àcrates. Així, doncs, entenc que essent catòlic sincer no puc pas celebrar-la, sense fer-me traïció a mi mateix, sense fer traïció a totes les coses que estimo, que els socialistes i els llibertaris amenacen i combaten.

Sapigueu, doncs, que jo, soci del Centre i dependent del Comerç en exercici actiu de la meua professió, no suspendré la feina aquell dia; no abandonaré, el 1er de Maig, el meu cotidià treball. No puc ni dec seguir-vos a una manifestació contradictòria amb la meua consciència religiosa, molt anterior i molt superior a ço que en dieu vosaltres "consciència de classe".

I ara, fet constar això per a coneixença vostra i general, acabo invitant-vos a reflexionar, abans d'entrar als camins envers els quals esteu arrossegant al jovent mercantil de nostra terra, i desitjant a vos, i als vostres concellers, el mateix bé que per a mi desitjo. Que Déu vos il·lumini.

Vostre afm. company,

R. RUCABADO

Festa Patronal de Foment de Pietat Catalana

Pel dia 27 estava anunciada la benedicció del Casal de "Foment de Pietat Catalana", per l'Emm. i Reverendíssim Sr. Cardenal Francesc Vidal i Barraquer, Arquebisbe de Tarragona.

El Foment de Pietat Catalana va seguint el seu camí ascensional. No es d'estranyar que siguin tan nombrosos els seus admiradors, car la tasca que realitza és tan espiritual i tan cristiana, que té les simpaties de tots els homes d'esperit.

Suara ha inaugurat la "Biblioteca Balmes d'estudis religiosos". Heu's aquí una fundació que pot tenir una gran transcendència a la nostra terra. Avui es triomfa amb l'arma roent de la cultura. En els temps moderns que els enemics de la nostra espiritualitat escampen pel món les seves obres plenes d'errors, cal donar a l'apologista catòlic una cultura religiosa per tal que pugui confondre fàcilment els detractors de la nostra fe.

Cal, doncs, captenir-se de la formació intel·lectual dels que en mig del món han de fer voleiar la bandera flamejant del cristianisme. Nosaltres posem la Veritat, però hem de saber defensar-la amb l'arma poderosa de la cultura i amb la llum de l'esperit i de la intel·ligència.

Celebrant la inauguració de la "Biblioteca Balmes d'Estudis Religiosos", serà donada una tanda de conferències. Heu's aquí el programa:

Dia 1 de Maig.—Relacions de l'Església i Catalunya en la segona meitat de l'edat mitja; pel professor Dr. Enric Finke, de Friburg.

Dia 3 de Maig.—El "Liber Pontificalis" i el manuscrit de Tortosa; pel R. P. Josep M.ª March, S. J.

Dia 8 de Maig.—Sigilografia Eclesiàstica catalana, per En Ferran de Sagarra i de Sicar, membre de l'Institut d'Estudis Catalans.

Dia 11 de Maig.—El missal Romà i la seva Història, el seu contingut; pel Revd. Dr. Josep Tarré, Pvre.

Dia 15 de Maig.—Influència del Cristianisme en el lèxic de les llengües romàniques; pel R. Dr. Antoni Griera, Pvre. membre de l'Institut d'Estudis Catalans.

Dia 17 de Maig.—Voluntat, Llibertat, Responsabilitat—; pel R. Dr. Miquel Vilatimó, Presbítere, professor del Seminari de Vich.

Totes les conferències començaran a les 7 en punt de la tarda.

LES ELECCIONS

El sufragi universal sempre tindrà un inconvenient: molta gent no es recorda que hi ha col·legis fins que té vint-i-cinc anys.

Lliçons del feixisme

Per a les persones il·lustrades, el feixisme, no tan ha estat notable pel fet de néixer, desenrotllar-se i triomfar en tan poc temps i tan esplèndidament, com per la manera senzilla i fàcil amb que les emprengué contra la ideologia i les patums del vuicentisme i les escombrà d'Itàlia, al mateix temps que plantava cara als partits obrers extremistes, els parava els peus, castigava exemplarment les seves malifetes i conseguia posar-los fora de combat o fer-los entrar en raó.

Els homes representatius que al segle dinou mamaren i s'assimilaren els principis de la Revolució francesa, servits com han estat sempre per una premsa molt intel·ligent i molt sectària, es creien invulnerables, insubstituïbles, com els seus principis i els seus dogmes polític-religiosos. L'orgull d'aquesta gent, la insolència dels seus procediments, les malvestats de les seves institucions, temien atuir a tothom, demés d'atruir per la por, o la corrupció, a les novel·les gènere.

Va arribar-se a un punt d'abatiment inconcebible. La temença d'ésser titllat de reaccionari feia tremolar als més forts. Els mots de llibertat, d'igualtat, de progrés, de civilització, de democràcia... podien cobrir, i cobrien, impunement, les més vils mercancies.

Tot l'immens tinglado armat sobre tot el món pels fills i corifeus de la Revolució francesa, semblava intangible, invulnerable, etern.

La Guerra Gran feu caure moltes benes dels ulls i va fer trontollar els fonaments del tinglado, i molts ídols amb peus de fang, caigueren per terra.

El feixisme italià s'ha encarregat de fer el demés. Els nous mites de l'obrerisme extremista, els prestigis dels seus davanters, les velles patums dels partits històrics, els civilismes dels demagogs d'ahir, els respectes als "interessos creats", el gran mite de la sobirania popular, el mateix dret real... tot ho atropellà i va fer anar en orris l'empenta d'un partit nascut d'una reacció contra les malifetes del Comunisme i contra el despòtic predomini d'una ideologia i d'uns homes absurda i subversiva, corromputs i explotadors.

Aquesta lliçó ha alliberat als esperits independents, als homes honrats, d'un mal somni aclaparador, mortal.

Si el feixisme no hagués fet altra cosa de bo que aquesta, ja mereixeria l'agraïment i els aplaudiments de la gent de bé. N'ha fet altres de coses

bones, encara que també ha sofert moltes sensibles equivocacions.

Per avui no en parlem de cap més lliçó. Aquesta que, altrament, és la més cabdal de totes, és fecundíssima en meditacions i en ensenyaments.

A. Z.

La F. N. C. A.

Un pas de gegant

La Federació Nacional Catòlico-Agrària ha donat una pas de gegant, millor diríem dos, amb la Peregrinació que organitzà per a visitar el sepulcre de Sant Isidre Llauredor a Madrid, i amb la celebració de l'assemblea anyal estatutària. Del primer acte els diaris n'han donat llargues notícies. L'èxit ha sigut tan sorollós, que ha ressonat a l'estranger, ocupant l'atenció dels principals òrgans d'opinió, de cabdal influència.

L'espectacle de tants milers de romeus, de totes les terres d'Espanya, amb centes i centes de banderes representant a més de dos mil sindicats catòlics-agrícoles, desfilant ordenadament, seriosament, devotíssimament, per les principals vies de Madrid a fi d'honorar el seu Patró Sant Isidre Llauredor i afirmar, a l'enssem, la seva fe en Déu i en els principis bàsics socials, corprengué a tothom, fins als escèptics corresponsals de la gran premsa mundial, que admirats telegrafiaren i després descriviren l'impressionant espectacle, i el detallaren, senyalant-ne, demés, la seva importància polític-social i el seu exemplarisme polític-religiós.

Els actes de l'assemblea de la F. N. C. A. correspongueren a aquest i als grandiosos cultes que es tributaren al sant pagès per excel·lència, el gloriós Sant Isidre, el record del qual a Madrid ve a ésser com a Avila el de Santa Teresa de Jesús, i a Manresa el de Sant Ignasi.

El Govern sembla que es féu càrrec de la valor veritable d'aquesta manifestació de forces dels pagesos catòlics organitzats en tota Espanya i de la imperiosa necessitat d'atendre als clans de la pagesia, que són els clans del poble en sa més genuïna i tradicional manifestació, i de la urgència d'atendre a les conclusions de l'assemblea, que no copiem aquí perquè la premsa les ha reproduïdes.

A l'assemblea es feu justícia a l'apòstol d'aquest formidable moviment agrari-social, Anton de Monedero, i es proclamà president de la C. N. C. A. al marquès de la Cortina.

[Comentaris

Salvem la Juventut

En totes les èpoques hi han hagut joves immorals, però segurament no havien tingut mai tan cinisme com els d'ara. Comprenem que hi hagi joves poc espirituals que en comptes de llegir les obres que desvetllen sentiments nobles i pures idealitats, perdin el temps llegint les publicacions pornogràfiques; però no ens expliquem que tinguin el cinisme de llegir-les en públic. Moltes vegades ens hem trobat en pujar a un tramvia que ha pres seient vora nostre un jove amb un periòdic infecte a la mà. En comptes de posar-se'l a la butxaca per respecte a les senyores que ocupen els seients pròxims, desvergonyidament el desplega i mostrant els gravats pornogràfics es posa a fullejar-lo. Veritat que sembla impossible tanta despreocupació?

Que es llegeixin d'amagat els periòdics immorals és mal fet; però llegir-los en públic encara ho es més, perquè revela una depravació més gran i es comet un pecat d'escàndol.

Quin concepte de la moralitat tenen aquests pobres joves que no saben respectar-se ells mateixos ni respectar els altres? Hi ha tanta immoralitat al món que han esdevingut insensibles. No creieu mares catòliques que teniu el deure de vetllar per la salut espiritual dels vostres fills? Coneixeu els llibres i les revistes que llegeixen? Mireu, amigues meves, que això té més transcendència del que sembla.

Ens planyem que els joves son poc espirituals, i no tenim en compte que moltes vegades nosaltres en som responsables. Tractant-se de les nostres filles ens semblen poques totes les precaucions, i en canvi, als nostres fills els deixem fer el que volen. I es que desgraciadament el món té un concepte equivocat de la joventut. Una donzella ha d'ésser virtuosa, però un jove íntimament pot obrar de la manera que vulgui. El cas es que observi les regles elementals d'educació i d'honradesa. La virtut es reserva únicament a les dones.

Segurament, mares que em llegiu, us sabria greu que els vostres fills intimessin amb companys dolents. I no es per ventura mes temible un mal llibre que un mal amic? En el llibre es diuen les coses amb elegància i

l'autor va a poc a poc corrompent el cor del llegidor. Quan el que llegeix es feble i no té una formació intel·lectual, es va assimilant les idees de l'autor del llibre i tots els errors que conté. I que direm, germanes meves, de les publicacions pornogràfiques? Dissortats dels que llegeixen amb fruïció aqueixes revistes brutes i llòrdes que lleven a la joventut la seva ingènita noblesa!

Quants estralls fa la pornografia entre la nostra joventut! Quants joves intelligents que haurien pogut ésser útils a la societat, s'han inutilitzat donant-se a la lascivia! Un jove immoral es incapaç de sentir l'art ni la bellesa. Els seus ulls avesats a la lectura d'obres sensuais, no saben reflexar la llum pura del cel. No espereu gran cosa dels joves que no porten a dintre la flama d'un ideal. Quan l'esperit mor, moren també tots els sentiments nobles. La matèria que es fang, avorreix l'esperit que es llum.

Voleu, doncs, mares catòliques que els vostres fills no tinguin espiritualitat? Si desitgeu que segueixin el camí dreturèr cal que esbrineu quins son els llibres i les revistes que llegeixen. Mireu que els quioscs estan plens d'immundícies, i si desgraciadament no tenim autoritats que privin la pública exhibició de les publicacions immorals, cal que les mares evitin els mals que origina la pornografia.

Mostreu-vos inexorables. Aparteu de les mans dels vostres fills tot allò que pugui matar el seu esperit. Foragiteu de la vostra llar totes les obres i totes les revistes que poden produir la mort espiritual dels fills que Déu us ha donat per a que els feu seguir el camí de la virtut. Ja que el món està corromput i els homes no fan res per a aturar el materialisme que va matant la vida de l'esperit, procurem nosaltres, mares catòliques, purificar la llar i treballar per a que dins d'ella hi resplendeixi la virtut.

Salvem els nostres fills ensenyant-los-hi el camí què han seguit tots els grans esperits que han passat per la terra deixant enrera un rastre de claretat.

MARIA BONSHOMS.

Els innocents

—Aquell obrer rebel ja no piularà més...

—I a on vas ara?

—A protestar contra el terrorisme.

La Pastoral Collectiva dels Prelats de Catalunya

Contra la immoralitat i el joc

(Acabament)

XIV I DARRER

Oració i obres.

Us havem exhortat, e. F. n., a fer guerra sense treva a aqueixos públics escàndols, que a tants d'incautes menen a la ruïna espiritual i temporal. Defenseu els vostres germans, defenseu-los de l'escàndol, no sigui que embolcallats en sos fillats s'hagin de sentir un dia de llavis de la nostra Mare Església aquelles greus paraules amb què l'eloqüent Crisòstom comminava a sos fills pecadors (22): "Ho dic i ho proclamo ben clar: si algú després d'aquesta exhortació i doctrina se'n torna altra volta a la iniqua perdició de tals espectacles, no el rebré ja més dintre d'aquesta pleta, no el faré participant dels sagrats misteris, no permetré que s'atansi a la taula sagrada; sinó que, com els pastors separen les ovelles malaltes de les sanes, per tal que no les hi comanin la malaltia, així mateix ho faré jo."

Pregueu, e. F. n. perquè el Pare de les llums i Déu de tota consolació es digni il·luminar les intel·ligències dels cristians i encaminar llurs cors. Pregueu també perquè als qui tenen la comanda de governar la nació Déu els il·lumini i assisteixi, per tal que refrenin el mal, de manera que la vida del poble cristià es conservi quieta i tranquil·la en tota pietat i castedat. Pregueu, així mateix, per tots aquells qui s'hagin deixat arrossegar del corrent del segle, als quals direm ço que l'Apòstol als Gàlates: "No acabeu en carn ço que començàreu en esperit." Si viviu segons l'Esperit, caminareu en esperit, dirigits i impulsats per l'Esperit. Camineu en l'esperit i no vulgueu satisfer els desigs de la carn, perquè els qui obren segons la carn no posseiran el regne de Déu. Pregueu sempre, i acompanyeu la vostra oració amb el sacrifici i l'exemple; sigueu en mig de la corrupció que s'estén arreu la bona olor de Crist (23), feu amable la doctrina i desitjables sos exemples.

Necesse est ut veniant scandala, és necessari que hi hagi escàndols; ai, però, d'aquell, per obra del qual vingui l'escàndol, ai d'aquell que coope-ri a l'escàndol, ai d'aquell, qui podent evitar l'escàndol, es plegui de braços i assisteixi impassible a la ruïna dels seu proïsme! Llitem, llitem amb decisió i coratge, posada la confiança en el Déu dels exèrcits, per a extirpar els es-

càndols; combatem la mala premsa, la pornografia pestífera; declarem guerra implacable als espectacles immorals, als balls indecents, a tota immoralitat, detestem coralment i combatem sense mai parar l'esperit de cobejança en totes ses manifestacions de les quals n'és una el joc. Esperem la victòria de la Verge nostra Mare, qui des del tron de Montserrat plora amb cor afligit la perdició de sos fills; esperem-la també de la misericòrdia poderosa, de l'amor sacrificat del Cor de Jesús. Ell està posat per ésser la ruïna i la resurrecció de molts a Israel (24), i per tal que es revelin els pensaments de molts cors, dels cors purs i dels cors hipòcrites, dels cors qui estimen verament i dels qui tot i dient de boca: Senyor, Senyor, no entraran en el regne dels cels (25).

Envieu, Senyor, el vostre Esperit i sereu criador de cors rectes, generosos amants de la vostra glòria i del bé de llurs germans. Envieu, Senyor, el vostre Esperit i renovareu la faç de la terra.

(22) Hom. contra ludos et theatra.

(23) II Cor. II. 14.

(24) Luc. II. 24.

(25) Matth. VII, 21.

El Bon Pastor⁽¹⁾

II

La primera veritat que ens fa avinent Jesucrist, en aquest Evangeli, és que Ell és el Bon Pastor: "Jo, sóc el Bon Pastor"; de manera que és Ell, només Ell, el Bon Pastor. Això és el que no deixa lloc a dubte, perquè Qui ho diu no pot mentir; ho diu la Veritat humanada. De guisa que hi hauran altres pastors, qui no seran dolents; fins n'hi hauran de bons; però el Bon Pastor per antonomàsia és Ell. I Ell ens diu que hi han mals pastors; pastors dolents.

Ens diu, el Senyor, que els pastors llogaders, aquells qui només veuen la soldada; aquells que no estimen les ovelles més que en quant d'elles en treuen llur manera de viure, són mals pastors; i són mals pastors perquè no són els pastors; són una ficció, una enganyifa, una disfressa de pastors. Portaran el sarró, i el gaiat i menaran les ovelles; fins, amb la fona (això molt

(1) Sant Joan X, 11-16.

sovint) les apedregaran; fins, també molt freqüentment, les hi atiaran els gossos de remat, que les queixalin, per tal que vagin per allà on vol, on convé que s'encaminin, al pastor fingit que les mena. Com que les ovelles *no són d'ell* (ho diu la Veritat) no les estima; i per ço és que *quan veu que ve el llop deixa les ovelles i fuig*; perquè el que ell vol és salvar-se ell; ell qui ha menat la ramada per mals camins; ell, que és el culpable de que vingui el llop, o bé d'haver dut les ovelles prop del llop. Fuig; que s'arrangin! *No se'n hi dona res* que la bèstia les malmeti. Com que no són d'ell!

Jesús sí, que és Pastor, i, precisament, el Bon Pastor; i, com que ho és, les coneix, una per una a les seves ovelles. Et coneix a tu, germà meu, i a tots i a cada u de nosaltres; fins a aquells que no saben o que no volen saber que Ell existeix i que Ell és el seu Bon Pastor.

El Bon Pastor, qual ramada és tota la humanitat, present, passada i venidora, coneix a tots i cada u dels nascuts, dels qui han mort i dels que han de nèixer. Es Pare i Pastor de tots, i a tots vol salvar; i fa de tal manera els possibles de que no es perdi *ni una sola ovella*, que *dóna la vida per elles*.

Completament al revés d'Ell, els mals pastors, els llogaders, els que *viuen* de les ovelles, en lloc de morir per elles deixen morir les ovelles per ells; ni les coneixen ni les volen conèixer; ni les estimen; només les pastoregen quan els convé a ells i com els convé a ells.

Fixem-nos-hi bé, germà, i fugim-ne dels pastors llogaders, que no ens poden dur sinó per mals camins, a perdició temporal i eterna!

I que tots som ovelles d'Ell, ho diu el mateix Senyor: *encara tinc d'altres ovelles que no són d'aquesta pleta* (les passades, les venidores; els qui creuen, els qui no creuen) *i també Me les he d'emmenar*. Ell ens vol a tots, perquè és Pare i Pastor de tots. Per Ell no es perdrà; si per cas serà que, voluntàriament, es perdran les ovelles, malgrat l'amor immensa del Bon Pastor, qui *donà la vida per a salvar-les totes*.

Escoltem la seva veu dolcíssima i seguim-lo. *Elles sentiran ma veu*. La sentirem; l'hem sentida tots; *cal que l'escoltem*; cal que la seguim, abandonant, per a sempre, als pastors dolents; els pastors llogaders. El Bon Pastor *no ens necessita*; és la seva Amor, la seva Caritat, que el té desvetllat i l'esperona. Nosaltres sí, que si ens volem salvar, *el necessitem*.

Anem, doncs, devés Ell, qui *vol que tots siguem un sol remat*. Si altres es volen esgarriar, plorem per ells; seguim-lo, però, almenys tu i jo, al Bon Pastor!

VERAX

Esguardant el món

Anglaterra

L'informe dels treballistes anglesos sobre el Ruhr.

En l'informe emès per la Delegació de diputats del partit laborista britànic que visità la conca del Ruhr, es fa constar que, malgrat la baixa sensible que ha sofert la producció, la gran indústria efectua importants treballs de millora en les fàbriques i tallers, disposant de stocks considerables.

Un dels directors dels establiments Krupp ha declarat, entre altres coses, a un membre de la dita Delegació, que posseeix matèries primes en quantitat suficient per a fer front a les necessitats fins el pròxim mes d'agost.

El paràgraf del dit informe que es refereix a l'alimentació dels habitants de la dita conca diu el següent:

"No sembla que els queviures faltin i els preus dels productes alimenticis tenen tendència a la baixa.

Els vaguistes i obrers sense feina són atesos a expenses dels fons procedents de subscripcions obertes per la classe patronal."

El paràgraf referent als treballadors alemanys diu:

"Els treballadors semblen en general raonables i moderats.

Molts d'ells admeten que Alemanya ha de pagar les reparacions, i per això abonem ja un deu per cent de llurs jornals."

"Resoltament oposada a la separació del Reich, la massa popular està disposada a negociar sobre els nous pagaments que s'exigeixen per concepte de reparacions i les garanties que hauran de donar-se a França perquè obtingui la seva seguretat."

En un paràgraf es fa l'elogi de les tropes franceses en els següents termes:

"Es meravellós que no s'hagin registrat més conflictes amb la població.

Molts regiments dels que componen les tropes d'ocupació procedeixen de llocs immediats a les regions devastades de França, i els seus homes han de trobar-se profundament indignats davant del contrast que ofereix la situació de llur fogar i la d'aquesta regió, on es veuen constants senyals exteriors de prosperitat i existència confortable, de la classe treballadora."

La situació econòmica de Rússia

IV

De totes maneres, les conseqüències de la disminució de la producció agrícola, tant si és deguda a causes econòmiques com a la fam, no afecten pas solament la població agrícola. La desaparició completa de l'excedent de productes agrícoles, deguda primitivament, en gran part a la suspensió de la producció industrial que seguí a la revolució, constitueix un dels principals obstacles al renaixement de les indústries. L'agrari va reduir l'extensió dels seus conreus quan va veure que no podia obtenir productes fabricats a canvi dels seus excedents agrícoles. I avui, encara que aquests productes industrials que tan necessita són accessibles, no té excedents per a poder-los adquirir. Ha desaparegut, doncs, pel moment, la possibilitat de restablir un moviment normal d'intercanvi entre els productes fabricats i els productes agrícoles.

D'això en resulta, per a Rússia, la paradoxa següent: a despit de la seva necessitat urgent de productes de tota mena, el retorn recent a la llibertat dels intercanvis a l'interior revela un estat de coses en el qual la feble producció d'articles manufacturats que encara subsisteix, no pot trobar sortides.

La indústria russa ha de fer front al fenomen generalment associat als períodes de sobreproducció, ço és, a una baixa considerable de la valor d'intercanvi dels articles manufacturats en relació a llur preu de venda. La indústria russa, ja prou ensorrada, perilla trobar-se en una situació encara pitjor. Un gran nombre de "trusts" creats recentment s'han vist en la impossibilitat de continuar llur producció. L'esperança d'una millor collita ha fet baixar el preu excessivament elevat de la vida. La indústria es trobava en situació d'entreveure millors condicions quan, una vegada més, ha esclatat la crisi dels transports.

La nova política econòmica (Nep) ha reeixit sens dubte en un grau remarcable, a fer reviure un xic el comerç, la llibertat dels desplaçaments, etc. L'opinió general és que l'efecte psicològic ha estat molt gran. Particularment la revifalla de la vida en les ciutats, s'ha introduït per un canvi marcat a Moscou i en les grans ciutats en les quals les condicions d'existència han esdevingut més suportables. No obstant, la desorganització de la moneda i dels preus persisteix i hom no entreveu gaire la sort reservada a les empreses industrials en aquestes noves condicions.

De moment, no s'assenyala cap millora sensible en el rendiment de les indústries essencials. La situació agrícola sembla encara menys favorable i el règim de llibertat no ha estat restablert encara per al comerç exterior.

Fins admetent que l'actual monopoli d'Estat i que el control de les importacions esdevingui menys rigorós, la represa del comerç estranger no seria suficient a restablir les condicions econòmiques d'abans de la guerra. En efecte, la història presenta nombrosos exemples de països empobrits, inclòs posseint un comerç exterior important, i el retorn de l'agricultura a les condicions primitives, de les quals en prou feines s'havia subretret, en les darreres dècades, no és, pas incompatible amb un cert volum de comerç internacional; car tot i admetent que l'agrari fos lliure d'adquirir l'utilitatge que li manca, no se'n despendria pas necessàriament que la producció hagués d'augmentar. En efecte, si l'agrari no pot disposar del producte de la venda, d'una part, o almenys de l'excés de la seva producció, si no és posat en mesura de conrear la seva terra en condicions que li garantitzin l'estabilitat en l'ocupació del terra i assegurant-li el profit que resulti de totes les millores que podria aportar-hi, no hi haurà res que l'estimuli i l'encoratgi a sortir de la seva torpesa actual.

No cal esperar una ràpida reacció d'aquest gènere i és sols amb aquesta condició que Rússia podrà retrobar la seva antiga situació de principal productor de blat. En el fons, aquesta evolució és una qüestió d'economia interior. Per altra part és igualment veritat que l'agricultura no pot pendre el desenrotllament que tant necessita sense l'ajut del comerç exterior, car la indústria russa, inclòs en temps d'explotació normal, no és suficient per a proveir els agraris de l'utilitatge necessari. Descobrir un mitjà pràctic d'entrar en relacions comercials amb l'estranger és una de les condicions, tal vegada la condició essencial, d'un renaixement agrícola. El present report no ha d'examinar les qüestions complexes que planteja aquest problema. Que sigui suficient fer remarcar que aquest renaixement dependrà, en primer lloc del restabliment de mitjans de comunicació segurs i suficientment ràpids entre Rússia i el món exterior.

L'organització de socors es troba seriosament entrebancada per les restriccions en matèria de passaports, els retrassaments i la incertesa del servei dels correus i dels telègrafs, i mentre aquests obstacles no hagin pogut ésser vençuts el món occidental es trobarà en la impossibilitat de saber d'una manera precisa ço que passa realment en aquest país i d'entrar en relacions comercials amb el poble rus.

D'ací i d'allà

En la present lluita electoral ja ha començat a córrer sang. El fet ha ocorregut a Villalba de los Barros, població estremenya les autoritats de la qual, a les ordres del cacic, prohibí l'entrada al candidat contrari i aquest i el seu acompanyament no es resignaren a obeir...

Talment en fa un gran massa el senyor duc d'Almodàvar de no sé on....

Els futbolistes estàn satisfets per què l'Europa continua essent vencedor.

Aquesta victòria augmentarà més l'afició que hi ha al futbol i aviat no podrem passar pel carrer.

Els infants converteixen les places en camps de futbol, i abans de travessar-les heu de vigilar que no us caigui la pilota al damunt.

Decididament l'esport és una delícia.

El Govern dels Soviets segueix perseguint els sacerdots catòlics.

Els soviets de Barcelona no persegueixen els sacerdots (perquè no poden, naturalment), però combaten aferrissadament els catòlics.

Cada dia "Solidaridad Obrera", posa de manifest el seu sectarisme.

Parlen de llibertat i de democràcia, però Déu ens lliuri de caure a les seves mans. Si tinguessin força per a imposar-se, els bolxevistes russos al costat seu serien uns homes de bé.

Però potser els sortirà el tret per la culata. Aquí no som russos.

Segons diuen els diaris s'estan fent negociacions amb Abd-el-Krim per tal d'acabar la guerra.

I què en treurem que es sotmeti el cabdill moro, si demà un altre cabdill es posarà al davant dels rebels?

No es d'aquesta manera que el Govern espanyol aconseguirà pacificar el Marroc.

No pacta amb el representant d'un poder legalment constituït, sinó amb el representant de

les càbiles insurgents. I tots els documents que firmi Abd-el-Krim seran papers mullats.

Entre col i col... un acudit yanqui. El Tribunal Suprem dels E. U. ha sentenciat que tots els Col·legis de noies tenen el dret de negar la entrada en ells a les alumnes que tenen el mal gust de pintar-se. Els pares d'algunes d'elles que propugnaven el dret contrari, han sigut condemnats amb costes. Si aquesta sentència tingues vigència a casa nostra...

Cada vegada que hi ha eleccions surten candidatures fantàstiques.

Hem vist fixats per les parets uns cartells d'un candidat que demana el vot als llogaters i els diu que si triomfa s'abolirà el deshauci i s'abaixarà el preu de les subsistències.

Veritablement és un candidat ideal.

Nosaltres li donem el vot. Un ciutadà que està disposat a fer coses tan prodigioses bé mereix que se'l faci triomfar, baldament sigui pel districte de les Batuecas.

En Lerroux ha parlat a Barcelona de les responsabilitats.

Aquest es veu que és un tema que es porta l'oli.

Diuen que el teatre estava ple de correligionaris i que el varen aplaudir molt.

No comprenem perquè varen anar a sentir a l'advocat per l'article 29, car llegint les conferències que ha donat per les terres d'Espanya, haurien sabut el que havia de dir.

En Lerroux es un fonògraf amb un sol disc.

Els lliberals estan molts contents perquè han estat elegits tots els individus de la seva família per l'article 29.

Nosaltres no creiem que aquest sigui motiu de joia, sinó de tristesa.

Aquest triomf del Govern revela que el poble cada dia s'allunya més dels polítics d'ofici.

Aviat el Parlament serà un tertulia de parents i d'amics.

Els diputats no tindran altra feina que cobrar les mil pessetes de l'ala i dir: *muy bien, muy bien*, quan parli el President del Consell de ministres.

Noticiari

ESPANYA

—A Alacant ha fracassat sorollosament un miting anticlerical organitzat per a fer el joc al Govern en sa política esquerrana.

—Una comissió de llogaters madrilenys ha visitat al ministre de Gràcia i Justícia, per a protestar contra el procediment adoptat pels amos de les cases fent-li obres que fan impossible la vida als estadants, per a obligar-los a marxar.

Es dolgueren que el Jutjat es limiti a incoar i seguir sumaris de pura fórmula, sense que, ni per un moment es persegueixi el delict de coacció que es denuncia.

El ministre prometé atendre la denúncia.

—El ministre del Treball ha manifestat que havia conferenciat amb el president de la Diputació de Madrid per a sol·licitar uns terrenys en els quals es construirà el palau destinat al nou ministeri del Treball.

—Els flaquers han rebaixat cinc cèntims el preu del quilo de pa. Més podrien si volguessin.

—A Cuenca la Junta de Reformes Socials, després de forta discussió, ha acordat el tancament de les tavernes els diumenges i que es facin efectius el descans dominical i la jornada mercantil.

—La Diputació Foral de Biscaia, a fi de combatre, encara que indirectament, l'alcoholisme, ha recarregat l'impost a les tavernes, que han fet vaga general de 24 hores per a protestar del recàrrec. Així la fessin 24 anys!

—Estan molt avançats els treballs de construcció de la Casa de l'Obrer Catòlic de València, que serà inaugurada tal volta el mes entrant.

Es una obra magnífica.

—Sota els auspicis del Cardenal Arquebisbe de Tarragona s'està celebrant la "Primera Setmana Catequística de Reus" el programa de la qual conté un temari interessantíssim.

Les noves d'aquesta Setmana Catequística són falagueres i més per desenrotllar-se en una ciutat tan injustament titllada d'indiferent i positivista.

—El Sindicat d'Obrers, de Castelló, ha inaugurat una Escola d'aprenentcs i projecta entronitzar en el domicili social al Sagrat Cor de Jesús. Veu's aquí un Sindicat orientat magníficament.

—A Alacant les classes directores han emprés una forta campanya contra la pornografia. A Barcelona... no fan res.

—La Federació Patronal de Catalunya ha cursat als senyors president del Consell de Minis-

tres, ministre de la Governació i ministre del Treball, Comerç i Indústria, el següent telegrama:

"Profundament commoguda davant persistent successió tragèdia ensagnanta diàriament carrers nostra volguda ciutat, protesta indignada inconcebibles assassinats obrers lamentant evident impotència poders públics acabar situació impròpia països civilitzats. — Molins, president."

—La secretaria de l'Institut de Química Aplicada, fa públic que el curs del professor Monreu, va destinat als alumnes i antics alumnes de l'Escola de Directors d'Indústries Químiques, i altres seccions de l'Institut; no obstant això, podran concorre-hi quantes persones amb coneixements científics s'inscriguin a la secretaria de l'Institut. La inscripció és completament gratuïta, però l'entrada del curs, sols serà permesa als que presentin el butlletí d'inscripció.

—El Consell de Pedagogia de la Mancomunitat de Catalunya ha encarregat a la Secretaria d'Ensenyament primari i secundari que organitzi, d'acord amb el senyor director de l'Escola Normal de Lleyda i els elements que es considerin més necessaris, el primer curs ambulant de mestres que hauria d'ésser celebrat a la Seu d'Urgell abans d'acabar-se el present curs.

ESTRANGER

—Els Estats Units sembla que es proposen organitzar una Lliga Internacional contra l'abús dels narcòtics que constitueixen una plaga mundial.

—L'Oficina Internacional del Treball ha rebut una petició formulada per les grans Associacions de mutilats, no sols de França, sinó també d'Anglaterra Itàlia, Polònia, Alemanya, Àustria, etcètera, etc., la qual petició va encaminada a que sigui convocada a Ginebra, per l'esmentada Oficina, una reunió de pèrits per a estudiar la creació i organització d'un centre encaminat a facilitar treball i col·locació als mutilats i laborar perquè arribi a les Associacions de mutilats els beneficis dels experiments realitzats i els resultats aconseguits en aquesta matèria en els distints països.

El Consell de l'Oficina Internacional del Treball acordà contestar a aqueixa petició en sentit favorable.

—La qüestió de la jornada de vuit hores torna a preocupar en els grans centres industrials. L'Oficina Internacional del Treball, de Ginebra, a instàncies del delegat Jonhauz, torna a lluitar per a que tots els governs representats en l'Oficina ratifiquin els acords presos respecte a dita jornada i la facin observar fidelment.

PARA ENRIQUECER

la sangre, aumentar el apetito y fortificar el sistema nervioso, es un medicamento sin rival el jarabe

Hipofosfitos Salud

También se receta a las criaturas delicadas y enfermizas. Les favorece el desarrollo del sistema óseo. A poco de tomarlo, el rosado color de sus mejillas proclama las excelencias del preparado Aprobado por la **Real Academia de Medicina y Cirugía** :: 29 AÑOS DE CRECIENTES ÉXITOS.

Aviso: Rechácese el frasco si no se lee en su etiqueta exterior, con tinta roja, HIPOFOSFITOS SALUD, pues con frecuencia y por mayor lucro en la venta se ofrecen similares

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

LLIBRE d'interès per a tota mena d'**Institucions de caràcter agrari** (Federacions, Sindicats, Caixes, Cooperatives):

"SINDICATOS Y CAJAS RURALES, su administración y contabilidad"

POR EL P. LUIS CHALBAUD, S. J. — QUARTA EDICIÓ AUMENTADA 1920

Preu: 8 pessetes

De venda a «Acció Popular» Barcelona

LEGÍA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Acadèmia Cots

FUNDADA EN 1879

Carrer dels Arcs, n.º 10, pral. (Travessia de Plaça Sta. Ana a Plaça Nova)

**ENTREC D'ENSENYAMENT ESSEN-
CIALMENT PRÀCTIC, DE COMERÇ**

Reforma de lletra.—Ortografia.—Correspondència comercial.—Documentació.—Pràctiques d'escriptori.—*Mecanografia*.—Càlcul mercantil i Teneduria de Llibres per partida doble, aplicats a tota classe d'empreses incluídes la *Banca* i la *Borsa*.—El Títol de Tenedor de Llibres, previs exàmens per perits i professors mercantils.—*Classes especials per a senyorettes*.—Practical of School Languages (Llengües vives) per professors estrangers i per mètodes moderns purament pràctics.—Taquigrafia.—Geografia comercial.—Llenguàfons.

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G.—María Grande, 50, Barcelona